

Štev. 8.

V LJUBLJANI, v sredo 24. februarja 1915.

Leto II.

Spopad nemške kavalerije z indijskimi konjeniki, ki so dospeli na pomoč angleški armadi na francoskem bojišču

Manica Komanova:

Misli ...

Pred razpelom svetim ... Daleč tam ... na puško,
 mati moli, plaka: se vojak naslanja ...
 „Čuvaj Bog mi sina, o ljubeči majki
 hrabrega vojaka!“ in o ženki sanja ...

V izbici sameva Src ljubečih troje
 ženka, lepa mlada ... kdaj sešlo se bo li?
 ... na poročni venec Morebiti kmalu,
 grenka solza pada ... ali pa — nikoli.

Bož. Borko:

Človeški značaj v pisavi.

Grafologija se bavi s pisavo in izvaja različne, včasih nepričakovane rezultate.

Vzemimo pisma več različnih, nam znanih oseb in si jih natanko ogledmo. Predvsem pada v oči zunanja oblika in že prvi pogled razloči lepo ali nelepo pisavo, čist ali umazan papir, tintne madeže itd. Ko sami pišemo pismo, predvsem osebi, za katero vemo, da je „finejša“, damo ne le pisavi, temveč tudi papirju lepšo obliko, n. pr. na straneh pustimo robe, med naslovom in uvodom večji prostor itd., kar vse ugaja estetskemu čuvstvu. Nasprotno si takoj ustvarimo slabo sodbo o človeku, ki čečka brez vsakega reda, razliva črnilo in kar drvi čez papir. To so splošne stvari.

Ako nam kdo predstavi cele kilograme pisem, med vsemi takoj spoznamo lksovo, ne da bi videli podpis. Prijatelj lks ima namreč v svoji pisavi nekaj takega, kar je le njemu lastno in nikdo drugi nima tiste karakteristike. Ako primerjamo lksova pisma z Ipsilonovimi, ni mogoče, da ne bi opazili posebnosti enega in posebnosti drugega prijatelja. Z dolgim in marljivim primerjevanjem različnih rokopisov nam bo končno uspelo, vse znake posameznih pisav sestaviti v sistem. Že Goethe je dejal: „Ni dvoma, da ima človeška pisava mnogo tega, kar se v človeškem življenju dotične osebe dogaja, in da se iz nje lahko zaključi tisto, kar bi se moglo zvedeti šele od drugega.“

Grafologija se dandanes znanstveno obdeluje v celem kulturnem svetu, predvsem pa v Ameriki, Angliji, Franciji in Nemčiji. Znameniti psiholog Cesare Lombroso zavzema v grafologiji odlično mesto.

Ko smo se v šolah učili pisati prvo črko „i“, so nam učitelji tolikokrat pravili „gor — dol, desno — levo“ in skoraj vsi učenci smo imeli enako pisavo, brez večjih razlik. Kadar smo se rešili šolskih spon, je tudi naša pisava dobila večjo svobodo, večje gibanje in takrat se je začela v njej razvijati naša osebnost; v mrtve črke smo prenesli kos samega sebe, del individualnega življenja. Prijatelj lks piše „stoječe“, kakor pravimo. Sicer so mu črke semtertija poševne, nagnjene na to ali ono stran, toda njegova pisava je splošno stoječa. Ipsilon pa dela poševne črte in v vsakem njegovem rokopisu vidimo v veliki večini poševno ležeče črte posameznih črk. Položaj črk v pisavi in pri tem prevladanje razuma ali čuvstev se lahko meri s posebnim merilom, „grafometrom“, ki ga je sestavil strokovnjak Schwiedland. Grafometer si lahko vsakdo sam priredi po sledeči sliki. Na črta ga na prozoren papir in položi na rokopis tako, da je tista vodoravna črta točno pod napisano besedo. Evo vzorca:

D E F G H I

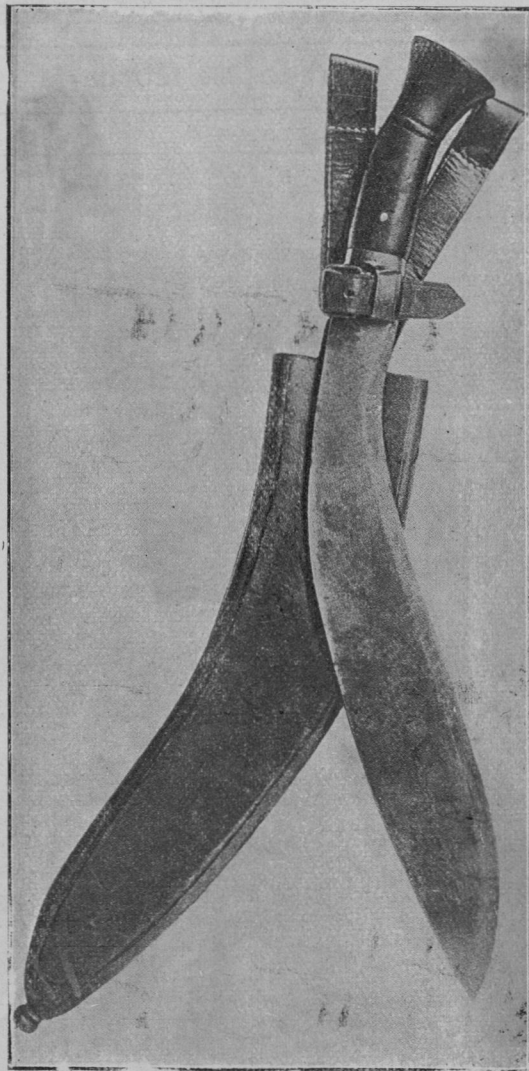
A ————— B

C

AB je črta, na kateri je pisava. Lega črt, ki vežejo C z gornjimi črkami, označuje baje značaj pisave: CD = hinavstvo, CE = hladen um, CF = iskreno srce, CG = strast, CH = velika občutljivost, CI = nervoznost.

Lega pisave v splošnem najbolj kaže značaj avtorja: seveda je med posameznimi, na naši sliki vidnimi črtami veliko variacij, ki se sučejo krog glavnih črt in jih lahko vsakdo sam ugane.

Oglata pisava kaže človeka, ki je sam „oglat“ ali „rogat“, t. j. človek s trdimi in trmoglavimi svojstvi. Nasprotno temu kaže lepa okrogla pisava značaj človeka nežnih in milih čuvstev, kateremu je surovost in neotesanost zoperna. Seveda še ne smemo po sami oglati pisavi obsoditi človeka za trmoglavca, temveč moramo kombinirati mnogo drugih znamenj, ki šele pripomorejo do pozitivnega rezultata. N. pr. pred seboj imamo oglato pisavo, ki je obenem poševna; pod našim grafometrom kaže veliko občutljivost, dočim oglati pisavi pripisujemo trd značaj. A neki človek, ki je zelo občutljiv in obenem trmoglav, je po iz-

Kukri, strašno orožje Indov, ki se bore v francoskih vrstah: Spređaj kukri, zadaj nožnica

kustvih psihologije velik egoist ali samoljubnež. Če je njegova pisava še razmerno majhna, vidiš pred seboj lastno izpričevalo lakomnega in zavidnega človeka, ki drugim ne privošči niti skorje kruha. Nasprotno kaže okrogla, poševna in velika pisava darežljive ljudi, ki bližnjemu ne odtegnejo svoje dobrote.

Veliko ljudi lahko piše brez črtalnika skoraj popolnoma ravno. Drugi za ravno črto preklicano malo skrbe in skačejo semtertje: sedaj so zgoraj, potem pa spodaj. Ozirati se pa moramo na razne fizične vzroke: slabe oči, nervozno tresenje živcev itd. Po ravni črti v pisavi sodimo, da ima avtor veliko ljubezni do snage in reda, vztrajnosti in doslednosti, ter mnogo optimizma; nasprotno kaže padajoča pisava žalost, popustljivost, nesrečo, prazne upe in pesimizem. Pisava, ki najprej raste in potem pada, kaže človeka, katerega še sreča ne odvrne od pesimizma in brezupnosti.

Tanka pisava kaže pomanjkanje energije, duševne slabosti in bojazljivost, pose-

bej če je še okrogla. Ako je n. pr. črka „o“ povsod izpolnjena s črnilom, kakor tudi druge črke z manjšo elipso (l, k), imamo pred seboj človeka, ki je vdan poltnosti in nezmerno uživa vse slasti in strasti tega življenja. Če ima tudi stoječo in oglato pisavo, tedaj mu je srce in duša nagnjena k prostosti in surovemu zločinstvu.

Otrok v šoli se trudi, da posname črke tako točno, kakor jih je napisal učitelj na ploščo. Pozneje izgubi nagon posnemanja in se njegova pisava razplete v različne variacije. Če so črke o, a, g in druge sličnega sestava zgoraj zaprte, tedaj je tudi njegov značaj zaprt, priten ali vsaj previdno molčeč. V nasprotnem slučaju, če so namreč zgoraj odprte, smemo njihovega avtorja držati za odprtega, t. j. iskrenega človeka. Če so začetne ali velike črke nasproti malim prevelike, se avtor prerad hvali in dviga nad svojo okolico, nasprotno ga diči skromnost in ponižnost itd.

Zanimivo je pa študirati razne čačke t. j. pripise, „cifre“ pod imeni. Marsikateri pisarček strahovito imponira priprostemu kmetu s svojim čudnim podpisom, ki ni nič manj zasukan kot podpis perzijskega šaha. Če podpis nima nobenega repa, niti pike na koncu, tedaj je avtor priprostega, toda plemenitega značaja. Če pa z ravno črto podčrta ime ali priimek, tedaj kaže, da je ponosen nanj. Ako je pripis kakor voz, vidimo razdražljivega človeka, ki je je pripravljen, da se takoj pograbi z nami. V obliki elipse popolnoma zaprt podpis kaže egoista, nelen in neskladen na surovež, ma me je

iznesel sem le glavne, osnovne nauke o grafologiji. Na njihovi podlagi se more čitatelj le zabavati in sicer poučno zabavati. Grafologija je znanost, ki kakor vsaka druga veda zahteva študija in izkustev, da se pride do pozitivnih rezultatov. Grafolog bodi podoben kemiku, ki na podlagi natančne analize docela spozna svojstva neke stvari; razkrojiti je treba pismo v besede, besede v črke in črke v razne črte in poteze.

Velika doba velikih ljudij.

Gigantski dogodki svetovne vojne, ki pre svo

so porodni čine uprav herojske vrlince, mesijanske samopožrtvovalnosti in angelske dobrotosti. Kar se dogaja že 7. mesec na svetovnih bojiščih bodisi na kopnem, bodisi na morju ali pod morsko gladino, bodisi v ozračju, presega vsa doslej občudovana junaštva. Ako primerjamo danes Ilijado ali Odisejo, ali veledelela Scipijonov in Hanibala ali Aleksandra Velikega, ali grozote križarskih vojen ali strahote in opustošenja tridesetletne vojne, ali večno čudovita zmagoslavja Napoleona ... ako primerjamo vse te velike dobe s sedanjo, njihove viteške čine s čini sedanje vojne, bi se morali zavedati, da nadkriljuje čas, v katerem živimo, s svojimi žrtvami, čini in dalekosežnostjo vse, kar so doživeli ljudje v preteklosti.

Toda preblizu stojimo, da bi se mogli tega že danes docela zavedati. Ogromne posledice in slavo sedanje vojne bomo občutili šele po zaključku miru; šele zanamci bodo popolnoma pojмили veličastnost in strahoto sedanjega svetovnega krvavega me-teža, ko pregledajo ogromne žrtve, silne napore in končne uspehe. Že danes pa vemo, da bo zgodovina tekoče vojne najbolj grandiozna epopeja, ki se je doslej napisala.

Nikdar ni bilo na tej zemlji toliko resničnega junaštva, toliko velečinov in

Z bojišča med bojem: Spredaj leži rezerva, ki ima nalogo izpolnjevati med bojem nastale vrzeli v sprednjih rojnih črtah, ki obstreljujejo sovražnika.

žrtev; vse bojujoče se armade se kosajo med seboj v skrajnem naporu svojih sil.

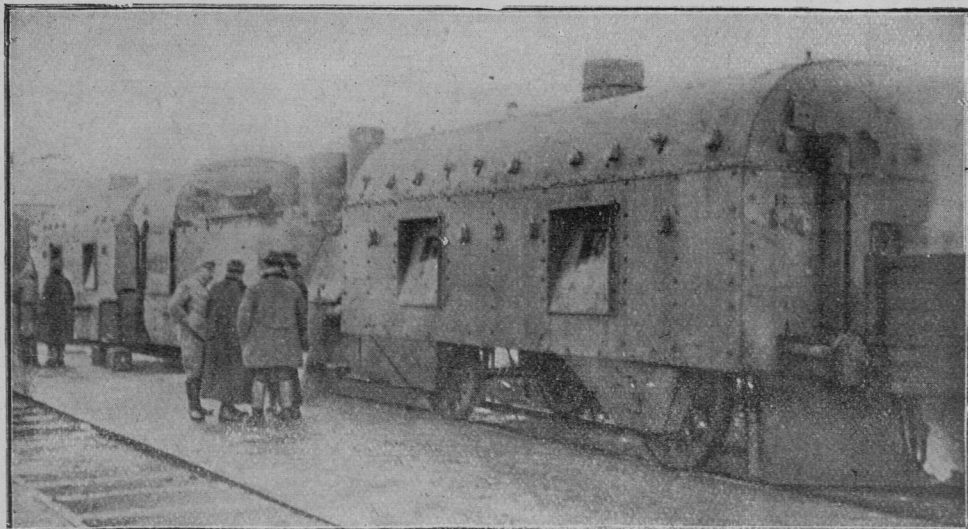
Poetična romantika nekdanjih vojen je seveda izginila docela, večinoma odloča danes le pogum in vztrajnost mas, vendar prihaja tudi individualna hrabrost še vedno do vse veljave. Še v nobeni vojni pa niso igrale tehnične iznajdbe, učenjaški izumi, toli odločilne vloge kot dandanes. Svet gleda čisto nove vojne pojave ter strmi nad njihovo genijalnostjo in strahoto. Vse, kar je izumila in odkrila svetovna veda tekom poslednjega veka, mora danes služiti smrti in poginu sovražnika. In v tem dejstvu leži nova tragika, ki je doslej človeštvo še ni doživljalo.

Za milijonskimi armadami, kakršnih še ni videl svet, pa stoje narodi, ki darujejo dan na dan, kolikor le morejo utrpeti, verujoči sveto v svoje ideale in neomajno zaupajoči v končno zmago svoje poštene pravde.

Baterije lahkih nemških topov, čakajoče na povelje stopiti v bojno črto.

(Vsled tehničnih ovir se je list za en dan zakasnil.)

Avstrijsko-ogrski oklopni vlak, ki je mnogo pripomogel k uspehom proti Rusom.

Avstrijski tren na počitku v karpatski vasi na poti za našo vojsko.

Smodnik (črni in brezdimni), možnarji, topovi, granate in bombarde.

Stara resnica je, da je iznašel uporabo smodnika menih Bertold Schwarz, ko je mešal salpeter, oglje in žveplo, da bi dobil zlato barvo. Kakor vsi takratni znanstveniki, se je tudi Schwarz

bavil z alhemijo ter je izkušal najti zlato, kar se seveda nikomur ne posreči. Slučajno je padla v možnar, kjer je imel Schwarz svojo mešanico, iskra in vžgala; nastala je eksplozija in vrglo je tolkač v zrak. Tako je sila prestrašeni menih odkril njemu neznano moč — eksplozijo smodnika. Baje se je zgodilo to l. 1380.

V zadnjem času je nastal dvom, da bi bil Schwarz prvi, ki je odkril smodnik. Kronike raznih mest navajajo namreč imena mož, ki so živeli že davno pred Schwarzem in ki so smodnik iznašli ter ga tudi popisali. Toda kronike niso zanesljive in je mogoče, da ne govorijo o isti stvari, nego o različnih eksplozivnih tvarinah. Strokovnjaki in zgodovino preiskujoči tehniki so končno skoro vsi tega mnenja, da je uporabo smodnika iznašel prvi le menih sv. Bernarda, Bertold Schwarz, dasi so že v starem veku poznali ljudje gotove eksplozivne tvarine. Kitajci so poznali že davno neki razstrelilen prah, nato so ga uporabljali Indi in

Na prednji straži v Karpatih: Začasni šotor. Na strani dva konjenika, ki pozvedujeta o sovražniku.

Arabci in l. 1250. so prinesli to kitajsko iznajdbo tudi že v Evropo. Toda ta prah so uporabljali do tedaj menda le za umeten ogenj. Schwarz pa je staro, čeprav torej ne svojo iznajdbo prvi uporabil za topove in puške, torej za streljanje. In to je njegova zasluga. Vse druge povesti o njem, da je živel v Freiburgu i. dr., so nedokazane trditve.

Smodnik, ki ga uporabljajo za razstreljevanje skal in pečin ter za navadno strelno orožje, ima še danes vobče iste sestavine, kakor jih je imela Schwarzova mešanica. Smodnik za moderne topove, naše bojne puške, šrapnele in granate ima dandanes vendarle še druge kemične sestavine. Te razvijajo neprimerno silnejšo metalno moč, ki more zagnati kroglo do 12 km daleč ter delajo manjši dim in manjši pok.

Schwarzov smodnik je povzročal ogromno črnega dima, ker se njegove sestavine pri gorenju niso docela izpremenile v nevidne pline, nego so ostale v obliki finega pepela. Zato uporabljajo danes namesto salpetra nitroglicerina, amonsalpetra ali strelni bombaž, ki razvijajo manje dima, hujšo vročino in silnejšo eksplozivno moč, ki meče krogle neprimerno dalje, kakor stari črni smodnik. Ker dela novi smodnik dosti manje dima, ga imenujejo tudi brezdimni smodnik, dasi se tvori še danes pri streljanju dima več kot preveč.

Schwarzov možnar s tolkačem pa je ostal temeljna oblika naših topov. Prvi topovi so imeli namreč obliko železnih kotlov ali sodov, ki so se navzgor zoževali. Odprtino so pokrili s kroglo; v kotel so deli poprej smodnika in ga skozi luknjico na nasprotni spodnji strani užgali. Nato so delali železne cevi, ki pa so imele zadaj še vedno stari možnar. Cevi so namerjali višje ali nižje, da so dajali krogla zaželeno smer. Zveza med možnarjem in cevjo pa je bila nedostopna, zato je ušlo mnogo sile

pri sklepih neuporabljene. Prvi topničarji so se učili torej pri sodarjih, le da so bili obroči železni. Take „bombarde“ so bili prvi topovi, ki so metali krogle naravnost ali v zrak. Šele mnogo pozneje so začeli vlivati topove iz brona ter so jih delali zvonarji. Že v 15. veku so imeli prav lepo okrašene topove iz brona, a ti topovi so se basali le odspredaj pri izstrelilni odprtini in ne več zadaj, kjer je bil prvotni možnar. Spočetka so bili topovi brez koles, ter nepremični in uporabni v prvi vrsti za obrambo trdnjav. Imeli so včasih prav velikanske kalibre. Top „Dulle Griet“ v Gentu n. pr. je imel kaliber 1 m, ki ga dandanes nima noben top več. Šele pozneje so posadili topove na lafete ter so jim dodali še vozove s krogli. Prvotno so streljali s kamenitimi krogli, ki so se šele polagoma izpremenile v železne, svinčene in v današnje šrapnele in granate.

Razvoj od Schwarza do Škode, od 1380.—1914. je torej tudi v tem oziru velikanski.

Darujte za, Rdeči križ!

Krasni drevored med Gerdanom in Nordenburgom v Vzh. Prusiji. Drevored so požgali Rusi, da je imelo njihovo topništvo svoboden razgled.

Nemška poizvedovalna patrulja pri prehodu preko drevesnega debla čez reko Aisno.

G. W. Appleton :

7. nadaljevanje.

Žrtev zarote.

Roman.

„No,“ je vprašala potem, „kaj sta pa kaj vidva doživela?“

„Prav dosti in čaka nas še mnogo.“

„Še več nemira in razburjenja?“

„Še marsikaj hudega. Najhujše morda šele pride.“

„A denar je pač na varnem?“

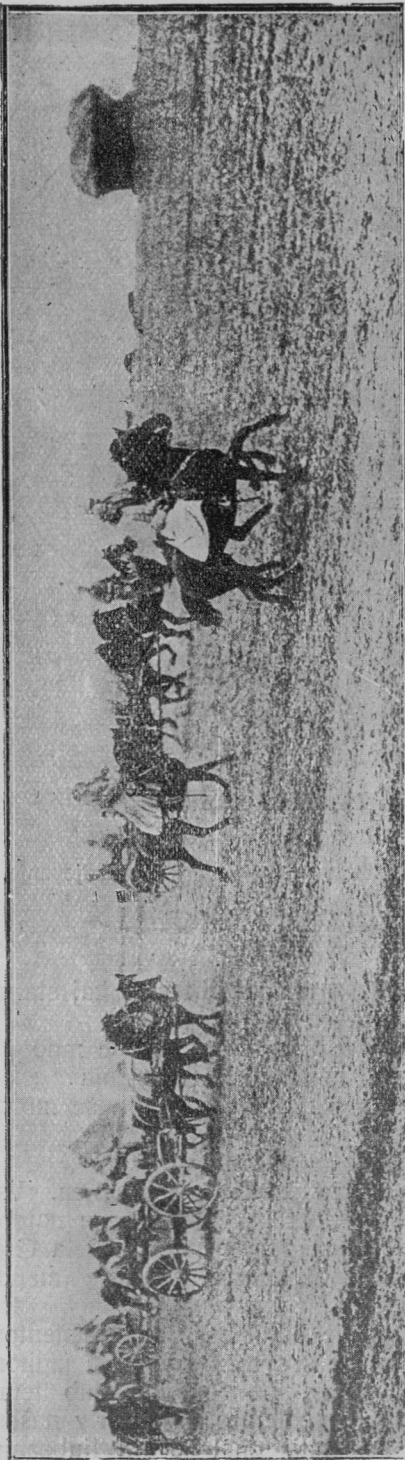
„Da, denar je dobro spravljen. Vse drugo ti pove Charley. Jaz moram najprej v svojo sobo, da pogledam, kaj dela Gregory. Pozneje bi nama čaša čaja menda ne škodila.“

Gregory je bil biser vseh asistentov. Sicer ni bil še s svojim državnim izpitom popolnoma gotov, pa je bil vključ v našem prav sposoben medicinec, in česar v našem poklicu ni zametati, znal je biti ljubezniv. Pacienti sami so mu pripovedovali, da me je prav dobro zastopal, če sem moral iti kdaj iz kakega posebnega vzroka od doma. Njegovi diskreciji in njegovim ukrepom sem mogel popolnoma zaupati. Tudi je skrbel, da je bila moja lekarna v silno natančnem redu. Bil je bolj majhne, nežne postave, rdečih lic in slamnato-rmenih las ter prav takih brk. Živel je pri svoji materi, udovi, in sicer prav blizu moje hiše, kar je bilo v nujnih slučajih velike vrednosti.

„No, Gregory, kaj je kaj novega?“ sem vprašal, ko sem prišel v svojo bolniško sobo.

„Nič posebnega. Tukaj imam seznam bolnikov, ki sem jih danes posetil. Mislim, da mi ni treba navedati še podrobnosti. Saj sem tako že vse vpisal v knjige.“

„Dobro, Gregory“, sem nadaljeval; „vse gre navidezno svojo navadno pot, pa se mi vendar zdi, da mestne čenče niso ostale brez učinka.“

Topničarstvo z lahкими poljskimi topovi in strojnimi puškami hiti v bojno črto, da odbije prodiranje Rusov.
Na desni zadaj že grme topovi.

Zardel je in ni hotel prav z govorico na dan.

„Le nič se ne ženirajte,“ sem ga bodril. „Med nama mora vladati popolno zupanje.“

„No, če hočem biti odkritosrčen,“ je začel nato, „vam moram seveda povedati, da krožijo po vsem mestu o vas razne govorice.“

„Zaradi mlade dame, kaj ne?“

„Da. Dama jih silno zanima.“

„To sem si mislil — gotovo so vas zelo izpraševali?“

„Pa še kako! Toda povedati nisem vedel več, kakor kolikor ste mi vi davi sami pravili. In to sem tudi povedal, da ni tako redek slučaj, ko kdo popolnoma izgubi spomin, in ni to torej nič nenavadnega. Vaša iskrena želja da je čimprej ozdraviti bolnico in jo zopet oddati njenim prijateljem.“

„S tem ste povedali samo čisto resnico, kakor pri vaši tankovestnosti tudi drugače ni mogoče,“ sem ga pohvalil. „Ali so bili z vašim odgovorom zadovoljni?“

„Zahtevali ste popolno odkritosrčnost. Če hočem odkrito govoriti, moram, žal, odgovoriti, da niso bili. Razširja se namreč vest, da je imela mlada dama pri sebi veliko svoto denarja in da je njena bolezen nekam čudno sumljiva. Ker nisem o denarju ničesar vedel, tudi nisem mogel proglasiti te vesti za laž — kar mi je bilo

jako mučno. Omejiti sem se moral zato na trditev, da je večja ali manjša svota denarja, ki ga je morda imela dama pri sebi, pri vas najbolje spravljena. Velika sreča je za tujko, da jej ni nihče izmaknil denarja, ko je ležala nezavestna na cesti. — Tako sem dejal. In zdi se mi, da so se ljudje pomirili pri teh mojih izvajanjih. Vsaj rekli niso ničesar več ter so nekateri celo menili, da je možno opazovati vsako stvar z dveh strani.“

„Dobro! Izvrstno!“ sem vzkliknil. „Ker je že to vprašanje načeto, vam moram povedati, da je imela dama pri sebi res veliko svoto denarja, — dovolj veliko, da mi lahko napravi ž njim razne sitnosti. Prosila me je namreč, naj jaz skrbim, da bo denar varno shranjen. Zato sem bil danes v Londonu, kjer sem vpricho notarja zadevo pravilno uredil ter shranil denar na popolnoma varnem kraju. Tam ostane tako dolgo, da se tujki spomin zopet povrne in ga bo zahtevala nazaj. V trenutku, ko se to zgodi, se mi odvali težak kamen od srca, to mi lahko verjamete. Kar sem vam pravkar zaupal, to lahko poveste vsemu svetu; da, tudi naslov notarja vam povem...“ Napisal sem ga in mu izročil listek... „Tako,“ sem nadaljeval, „ta naslov lahko pokažete vsakomur, ki bi se še zanimal za stvar, da more kar pri tej tvrdki nadalje pozvedovati. To bo menda zadoščalo, da zamašimo ljudem usta, kajne, Gregory?“

„Upam vsaj,“ je odgovoril asistent. „Prav vesel sem, da ste mi vse povedali. Škoda, da nisem tega že davi vedel.“

„Tudi meni je žal, a ta majhni razloček v času menda ne bo tolike važnosti.“ — S tem je bil najin pogovor končan.

Ko sem se vrnil v sprejemnico, je bila Helena že o vsem podučena, kljub temu se je zdela vesela in živahna, kar je bila brezdvomno zasluga Mortimerjeva.

„Lep dan imata za seboj,“ je vzkliknila ter pozvonila za čaj. „Vesela sem, da je vsaj denar dobro spravljen; prav posebno pa me veseli, da nam hoče Charley pomagati. Pravi, da ne popusti prej, preden ne bo stvar docela razjasnjena.“

„Ne bil bi Charley Mortimer, če bi ravnal drugače,“ sem odvrnil resno.

„Že dobro, že dobro,“ se je smejal Mortimer, „to je sedaj naša skupna zadeva, pa konec.“

V tem hipu je prinesla služkinja Eliza čaj. Ko se je zopet odstranila, je rekla Helena:

„Ali ni čudno, Eliza gre jutri proč. Pravi, da jo lahko takoj nadomesti njena

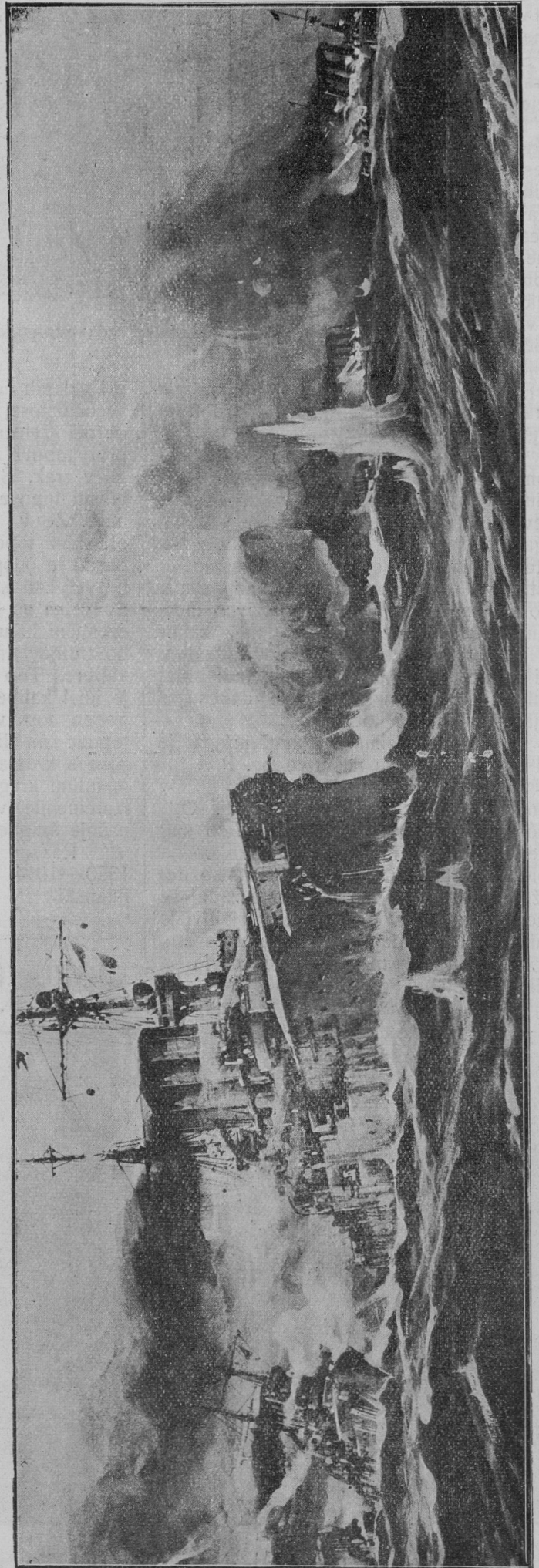
sestra. Odgovorila sem jej, da se pomenim s teboj.“

„Malo hitro je res,“ sem odgovoril. „Pa zakaj hoče kar naenkrat proč?“

„Pravi, da je oče zelo bolan in želi, naj pride domov. Najstarejša hči je in nima več matere.“

„Dobro, napravi kakor se ti zdi prav. Saj veš, v gospodinjstvo se ne mešam rad.“ S tem je bila zadeva rešena.

Ker je bilo treba pripravljati večerjo, sva šla s prijateljem malo na izprehod, in

Prizor iz velike pomorske bitke med angleškim in nemškim brodovjem blizu Helgolanda: V ospredju dva angleška dreadnota, ki ju obstreljujejo Nemci.

pokazal sem mu pod oknom stopinje v snegu in pa prostor, kjer je ležala skrivnostna dama nezavestna.

Ko sva se zopet vrnila in vstopila v sprejemnico, sem mogel takoj opaziti, da je bil Mortimer pri pogledu na gosta kar očaran. In sam moram priznati, da je bila tujka res lepša in divnejša, kakor kdaj prej. Izraz plašnosti je popolnoma izginil, bila je

statek in se je prav zato tako neprisiljeno zabavala.

Kmalu nas je poklicala Helena, češ, da je miza pripravljena. Bili smo onega večera resnično vesela družba. Nad nami so sicer plule hude skrbi, toda videli jih nismo, ali jih nismo hoteli videti, kajti ljubezen je kraljevala med nami. Po večerji smo še nekoliko muzicirali, In sedaj se je

Dama je bila za hip vsa zmedena. Potem je hušknil vesel nasmeh preko njenih usten, in vzklila je:

„Marcela Garcijeva, to sem vendar jaz sama.“

ŠESTO POGLAVJE.

To je bilo mojstersko delo prijatelja Mortimerja. Toda boječi, že znani mi po-

Naskok nemške vojske na ruske postojanke v Vzhodnji Prusiji: Rusi so se s težkimi izgubami morali umakniti na ruska tla.

vesela in živahna kakor da je doma. V kratkem času se je Mortimer zapletel z njo v živ razgovor, toda na obrazu sem mu poznal, da je prav ta njena svežost in živahnost kakor mene tudi njega malo čudno dirnila. Parkrat se je ozrl vame, kakor da hoče reči: ali se nisi prav britko zmotil glede izgube spomina te dame? Tudi mene je za hip morilo to mučno vprašanje; končno sem pa prišel do zaključka, da je hotela vpričo Mortimerja prikriti svoj nedo-

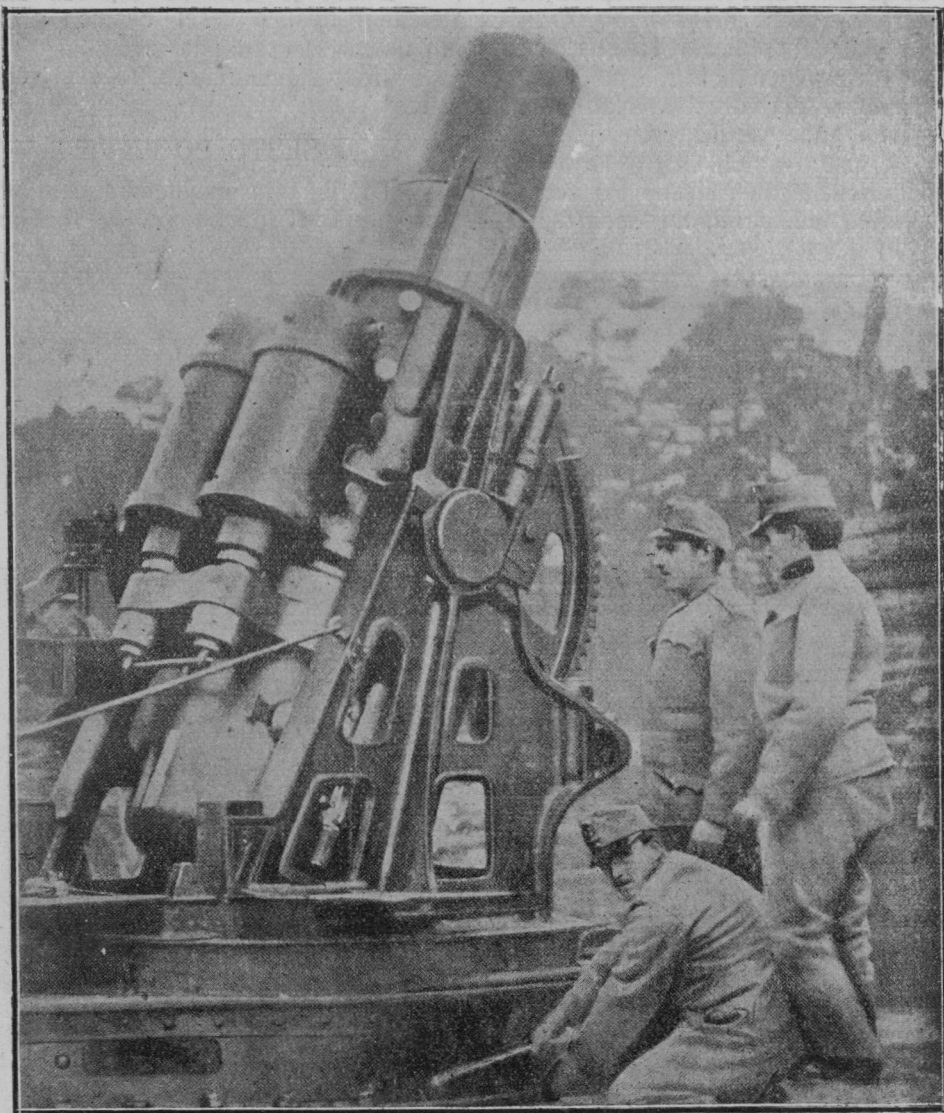
Mortimer iznova čudil izrednim muzikalnim sposobnostim lepe neznanke. Igrala je na klavirju in končno še zapela špansko pesem tako prekrasno, da se mi je zdelo, kakor da sem v sedmih nebesih.

Tudi Mortimer je z veseljem poslušal, vendar se mi je zdelo, da se včasih malo zamisli. Predno smo se razšli, je vprašal našega gosta naenkrat in brez vsakega vvida:

„Ali poznate morda Marcelo Garcijevo?“

gled Marcelle mi je govoril, da se za sedaj ne more ničesar več spomniti in da bi bilo nespametno, ko bi silili še nadalje vanjo. Sicer pa je bila pridobitev za enkrat dovolj velika. Hitel sem jej torej čestitati na tem uspehu.

„Bravo,“ sem vzklil. „Saj imenitno napredujemo. Sedaj vsaj vemo, kako naj vas imenujemo. Ne trudite se dalje. Za začetek je to dovolj, vse drugo pride o pravi času samo po sebi.“

Možnar kalibra 30,5 cm, pripravljen za strel.

Helena jo je vsa vesela objela in je dejala: „Brat ima prav, gospodična Garcia; obljubiti morate, da se boste pokorili njegovim odredbam.“

„Vse rada obetam,“ je odvrnila zopet vesela; „ampak ne recite mi gospodična Garcia, kličite me Marcela — za vas vse sem kratko Marcela.“

S tem smo bili seveda vsi zadovoljni, in od onega večera do današnjega dne je „za nas kratko Marcela“.

Mortimer ni dovolil, da bi ga spremljal na kolodvor. „Danes še ne,“ je dejal. „Nekaj sva namreč pozabila. Jutri kupim dober revolver in ti ga prinesem. Proti ljudem, s kakoršnimi imava opraviti, treba biti enakovredno oborožen.“

K sreči ni niti Helena niti Marcela slišala te opazke, in takoj nato je odšel.

Spal sem to noč spanje pravičnega, in ko sem se zbudil, sem se čutil izredno svežega in okrepanega. Čudno, da so prve moje misli hitele k teti Mariji. Priznati sem si moral, da ji ne smem več prikrivati izpremembe v svojem malem gospodinjstvu, ako se ji nečem prav zelo zameriti. Tega sem se hotel ogniti že iz gmotnih vzrokov. Vedel sem, da razgovor z njo ne bo ravno prijeten, toda drugega izhoda ni bilo. Sicer je Mortimer obetal, da pride k meni; tudi bolnike sem moral ta dan zopet enkrat sam posetiti, a vključ temu sem si dejal, da se moram osvoboditi za par ur, da obvestim teto o vsem. Kazalo se je torej, da bom imel tega dne prav mnogo posla.

Med zajutrekom sem površno pregledal list „Daily Telegraph“, ko sem naenkrat zapazil sledeči razglas:

„Sto funtov nagrade! — Izginila. Pogreša se od 18. t. m. mlada Američanka, ki se je nedavno nastanila v hotelu „Cecil“. Stara je približno dvajset let ter je izredna krasotica španskega tipa. Oblečena je v

dragocen kožuh, na glavi ima baret in v ušesih demante. Zdi se, da ima pri sebi veliko svoto denarja, ki je last — njenega moža. Včasih je slaboumna, zlasti jo mučijo halucinacije ter je brez spomina. — Zgoraj navedeno nagrado prejme vsakdo, ki more povedati, kako bi se našlo njeno sedanje bivališče. — Pisma je pošiljati na naslov: Gg. Joskins in Jorkins, London W. C. Poste restante.“

Marcela je še spala; nikakor nisem maral, da bi jo v sedanjosti njeni bolezni kdo motil.

„Za vraga!“ sem vzkliknil. „To je res izvrstno!“

„Kaj je izvrstno?“ je vprašala sestra in me je začudena pogledala.

„Tole tukaj,“ sem odgovoril in jej pomolil časnik, kažoč s prstom na ono mesto. „Začenjajo se velikanske zmede, draga moja. Resnično, to je predrzna igra, kaj ne?“

Helena se je porogljivo nasmehnila.

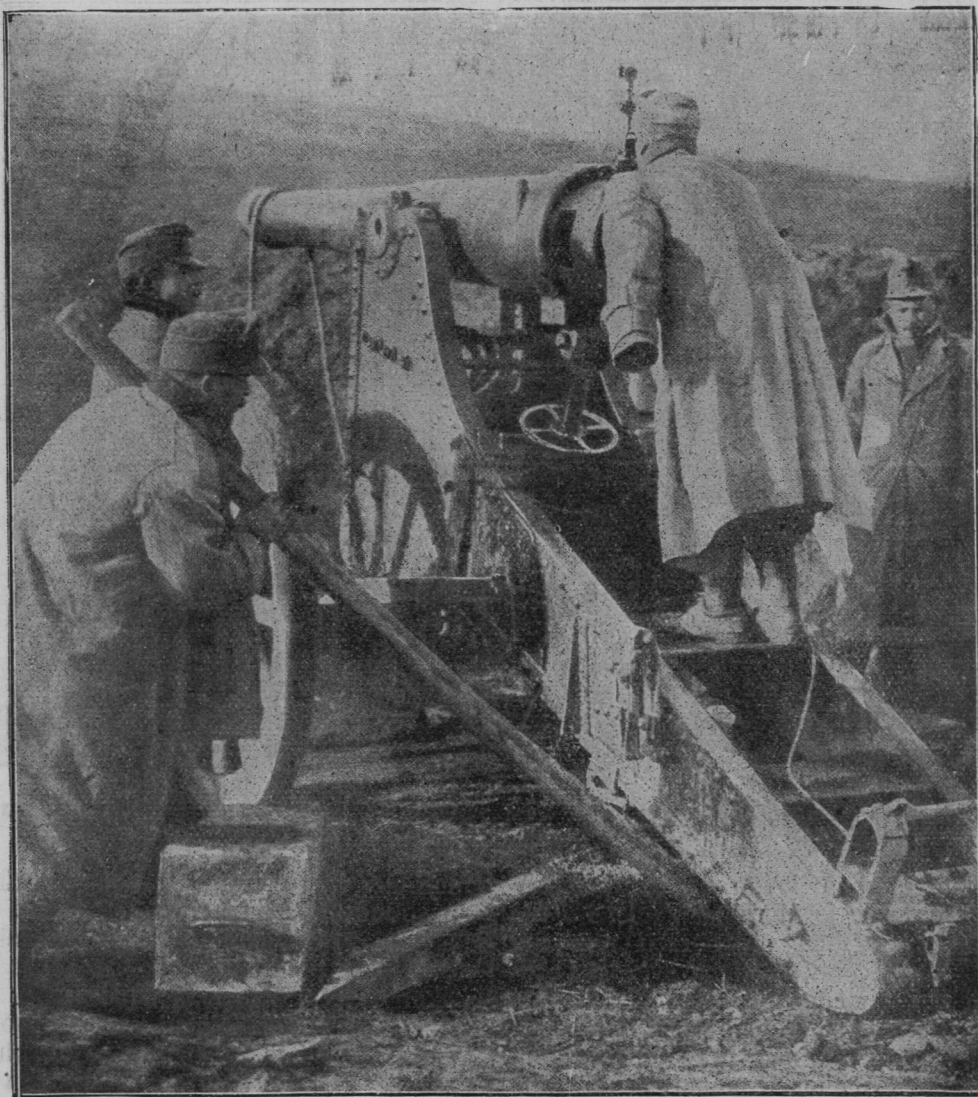
„Slaboumna!“ je dejala, „to je nemnost... Last njenega moža... Ta tako gotovo nima moža, kakor ga jaz nimam. Vsekakor pa nam naznanja to nova razburjenja.“

„To mislim, žal, tudi jaz,“ sem odgovoril. „Ampak prenesemo jih že še precejšno porcijo. Saj postaja stvar naravnost zanimiva. Spočetka mi res ni bilo nič kaj prijetno pri srcu; sedaj ko ne tapam več v temi in je tudi Charley z nami v zvezi, pa zasledujem prav z veseljem vso zadevo. In povem ti tudi zakaj, Helena, — ta deklica je vredna, da se človek bori zanjo.“

Mirno se je zasmejala in je razumno pokimala. Potem je rekla:

„Da, to je tudi moje mnenje. Če bi bila jaz možiki, tedaj bi se tudi — in poravno me je pogledala.

„Kaj bi tudi?“

Težak oblegovalen top naše armade na Ruskem Poljskem v hipu, ko namerja ognjičar top na sovražnika.

Semiška šolska mladina pod vodstvom učiteljice gđc. Anice Erzinove plete zimsko perilo za naše vojake.

„Borila bi se zanjo. Da, prav zares, Ted, to bi storila.“

„Ti si imenitno dekle, Helena!“ sem vzkliknil navdušen.

„Misliš? ... Toda kaj meni, ali pridejo ti Joskinci in Jorkinci res semkaj in nama vzemo Marcela?“

„Le naj poizkusijo, ti lopovi! Jaz jim že pokažem! Samo poizkusijo naj! Charley bo gotovo vsak hip tukaj. Po vprašaj njega, kaj poreče k temu?“

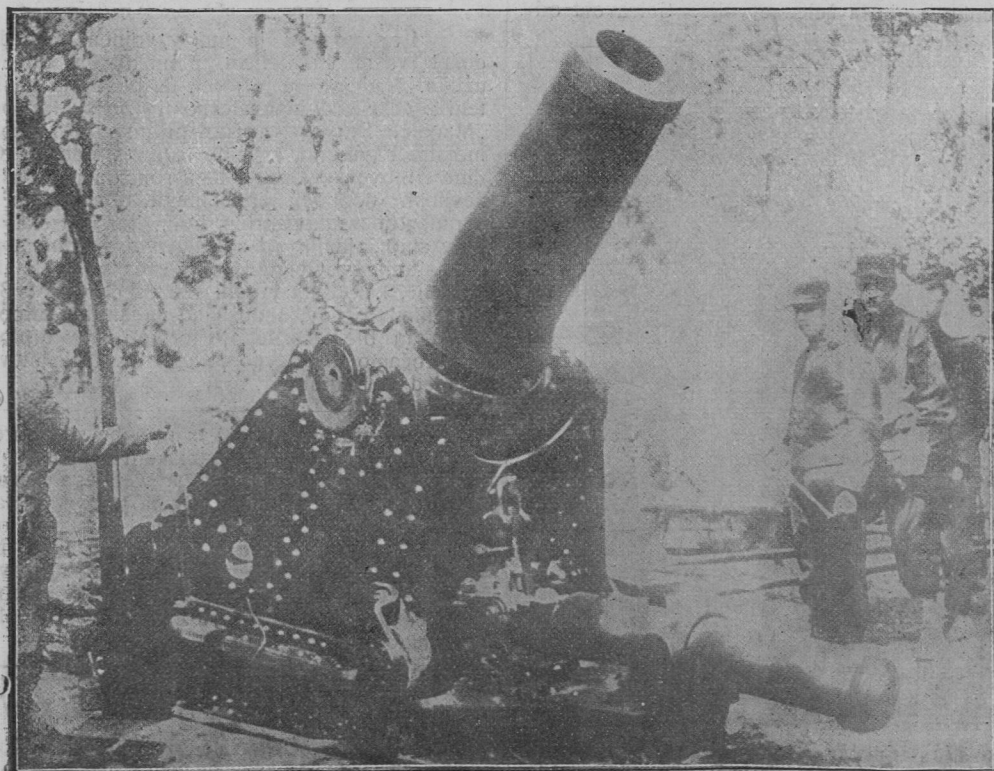
In res, Mortimer je že stopal po vrtu. Čital je bil že razglas in je vprašal takoj „Ali že vesta?“ ter kazal na list. Ko sva pokimala, je nadaljeval:

„In kaj pravita k temu?“

„Stvar se je obrnila na drug tir,“ sem dejal.

„Da, res,“ je menil Mortimer, „in sicer na prav nevaren tir. Predrznost teh ljudi presega že vse meje. Reči moram, da me je način njihovega postopanja zelo iznenadil. Mislim sem namreč, da imajo po oni znameniti noči v kavarni Royal o nas boljše mnenje. A zdi se, da nas ne poznajo še dovolj dobro. Menda nas bodo pa pozneje tem bolj cenili. Toda prezgodaj se ne smemo veseliti. Njihova metoda je videti jako sirova — sumljivo sirova. Pa najsibo že kakorkoli, začeli so igro in morajo kmalu pokazati svoje karte.“

„Da, upam, da se zgodi to prav kmalu,“ sem vzkliknil ves v ognju.

Novi francoski možnar, od katerega si obetajo Francozi največji uspehov.

„Tu sem ti prinesel malo igračo,“ je nadaljeval smehljaje Charley ter mi je izročil revolver; — „spravi stvarico na tak prostor, da bo vedno in takoj pri rokah. Sedaj smo namreč šele pri predigri; zastor se ni še dvignil. Ne vem še, koliko dejanj bode imela naša predstava, a ne verjamem, da bi bila veseloigra ... Toda skoraj bi bil pozabil vprašati: kako se danes godi dražestni Marceli?“

„Sedajle menda še sladko spi. Toplo sem jej priporočal, naj kolikor možno dolgo počiva. Vendar mislim, da bo do obeda že pokonci. Dotlej predlagam kratek izprehod.“

Po obedu sem šel okoli svojih bolnikov, prijatelj pa je ostal pri damah. Ni bilo težko spoznati, da me smatrajo povsod za glavno osebo pikantne tajnosti. Ker pa moje vedenje ni pričalo o slabi vesti, je bila inkvizicija le prav mila in nedolžna, tako da me je začela končno vsa stvar zabavati. Zato sem po nekaterih krajih sam napeljal pogovor na svojo zadevo in sem obrnil vse na šaljivo stran. Kakor sem mogel opaziti, sem na ta način mnogo lažje prepričal ljudi o svoji nedolžnosti, kakor če bi se bil spuščal v dolge zagovore.

Najhujše delo me je seveda šele čakalo: preveriti tudi teto, da sem brez krivde.

Preden sem šel od doma, sem natančno podučil Gregoryja, kako ima postopati, ako bi se oglasili med tem časom gospodje Jorkinci. Tudi sestri sem naročil, naj bo previdna in pripravljena na iznenadenja. Mortimer me je spremil do kolodvora, odkoder se je odpeljal nazaj v mesto, jaz pa v Putney, kjer je stanovala teta Marija.

Staromodna, iz rdeče opeke zidana hiša sredi velikega vrta, ki ga je ločil visok zid od ceste in drugih poslopij, — to je bilo bivališče moje tete. Ob vhodu je bilo na stebru zapisano z velikimi črkami: „Kostanjeva vila“. Pod tem napisom je bil bakren ročaj zvonca. Potegnil sem, ostro je zapel zvonec, in takoj nato sem zaslišal na vrtu korake. Nekdo je odpahnil zapah in odprl vrata. Pred menoj je stala Nefziba, tetina služkinja, ki se je pri njej postarala in osivela in je postala zaradi neprestanega stika z njo skoraj prav

tako čudno starodeviška kakor njena go spodinja. Poznala me je prav od malega in je zato občevala z menoj precej domače.

„O, vi ste,“ je dejala končno! „Gospodična Donaldsonova vas je pričakovala že preje in je zaradi tega zelo razburjena. Pojdite notri!“ S temi besedami me je peljala v hišo.

Tukaj ni bilo niti najmanje prijazno. Povsod se je razširjal vonj po starem žimnatem pohištvu in po tapetah. Veža je bila temna in mrzla, in ker v sprejemnici še ni bilo zakurjeno, me je vedla Nefziba v jedilnico, ki je bila slična velikemu grobu; okrog je stalo mahagonijevo pohištvo ob stenah pa so bile razvrščene cele vrste pobožnih, črnovezanih knjig. V kaminu je že prijetno gorelo. Sedel sem prav blizu, da si ogrejem roke in sem razmišljal, kako naj spravim vso zadevo na dan. Nisem bil še daleč v tem preudarjanju, ko je naenkrat vstopila teta.

Gospodična Donaldsonova ni bila le-

Zabava ranjencev: Ljubljčan Vovk, korporal 27. pešpolka in češki komponist Salhofer igrata šah v bolnici v Ljubnu na Zg. Štajerskem.

potica, tudi kdaj preje gotovo ne. Bila je velika, koščena in oglata in je imela dolg obraz ter mračne oči; en sam pogled iz njih bi bil zadoščal, da zastraši malega boga ljubezni in ga prepodi za vse večne čase. Nosila je priprosto obleko najenostavnejšega kroja; lase je imela na obe strani gladko počesane, zato je bilo njeno, že itak nenavadno visoko čelo posebno vidno. Skratka, spadala ni med one ženske, ki bi imeli do njih mladi ljudje kako posebno zaupanje. A vključ svoji odurni zunanosti je bila vendarle dobrosrčna; treba je bilo samo znati z njo postopati. To pa ni bilo vedno tako lahko ... Ko sem vstal, da jo pozdravim, sem takoj opazil, da ni baš židane volje in da se bo prav težko sporazumeti z njo.

„Edvard,“ je vzkliknila z ledenim glasom, „iznenadena sem, da te ni bilo že prej k meni.“

„To razumem prav dobro,“ sem odgovoril medtem, ko sem pristavil zanj stol h kaminu. „Saj sem bil za trdno namenjen, da te posetim že včeraj; ampak moral sem najprej v London.“

„In nazajgrede seveda tudi nisi utegnil izstopiti v Putneyu.“

„Utegnil bi bil končno že, toda prijatelj Mortimer je bil z menoj, zato ni bilo mogoče. Tudi davi je bil že pri meni. Zapletli so me namreč v neko neprijetno zadevo.“

„Da, zate zelo neprijetno. Poznam jo že prav natančno.“

„Mislim sem si, da si že slišala o tem, in priznati moram, da je stvar zame res kočljiva. Ali naj ti povem ves dogodek?“ Pokimala je molče.

Popisal sem jej vse, samo Marcele sem se docela ognil. Sedela je med tem

pokoci v svojem stolu in je tiho, a pazljivo poslušala do konca.

„Ta reč je jako resna zate, Edvard,“ je dejala naposled strogo, „jako resna.“

Bolelo me je, da mi pravi Edvard; to je storila namreč samo takrat, kadar mi je hotela pokazati, da je nezadovoljna z menoj. (Dalje prihodnjič.)

Minoli teden.

Na 400 km dolgi fronti v Karpatih se vrše še vedno ljuti boji, a tudi ob Biali, Dunajcu in Nidi trajajo artiljerijski dvoboji dalje. Povsod napreduje ofenziva avstro-ogrskih in nemških čet. Za prelaz Dukle so Rusi zlasti mnogo žrtvovali, a naš topniški ogenj je bil hujši in ruski odpor je omagal. V sredini in na vzhodnem krilu fronte v Karpatih se boji nadaljujejo, a le nam na korist. Na desnem krilu so naše čete že dospele do vrhov gorovja ter so deloma prišle že preko njih in v gališko nižino. V sredini so Rusi najmočnejši in poizkušajo s protinapadi, toda doslej brez uspeha. Na levem, zahodnem krilu se je boj skoraj ustavil in vlada ponekod mir utrujenosti. Na vzhodu pa so Rusi že zapustili mesti Kolomejo in Černovice, ki so ju naši po trdih bojih zasedli, pri Stanislavovu pa se Rusi priprav-

† Ivan Ličar, učitelj v Brežicah, se je bojeval na južnem bojišču in umrl v bolnici v Zaplati v Slavoniji.

ljajo na beg.

Skoraj vsa Bukovina je zopet naša, in baje hočejo Rusi izprazniti tudi Lvov, iz katerega so poslali v Kijev že svoje blagajne in ranjence.

Ker je vreme toplejše, ne trpe naši vojaki več mraza ter je tudi prehrana lažja. — V Poljski, severno od Visle so Nemci po kratkem boju zasedli mesti Bielsk in Plock. Pri Borzymovu in Bolimovu so dosegli Nemci lep uspeh ter so bile njihove izgube v primeri z zmago neznatne. Po nemških uradnih brzojavah pa so dosegli Nemci v Vz. Prusiji in sicer v Mazuriji po dovednjevni ostri borbi veliko zmago. Nemci so zajeli presenečene Ruse od treh strani in ujeli nad 60.000 mož, uplenili 71 topov in 100 strojnih pušk ter nepregleden vojni material. X. ruska armada je uničena; le ostanki so se rešili v gozde ob Suwalkih in Avgustowu, kamor jih Nemci zasledujejo. Nemci prodirajo že na Tawroge, Lomzo in Grodno. Vtisk te nemške zmage v Parizu in Londonu je velikanski, a Rusi se tolažijo, da je „nova strategična pozicija po porazu le ugodnejša“, kar je seveda čudna tolažba. Hindenburg je zopet na vrhuncu slave! — S francoskih in belgijskih bojišč ni nič posebnega novega, a boji se nadaljujejo povsod. V Argonih so Nemci

† Štefan Jakš, rodod iz Pribisja pri Semiču, padel 9. sept. 1914. v bitki pri Grodeku. Služil je pri 17. pešdolku.

ofenzivni in tudi Vogezi so se vršili boji vzlic hudim snežnim viharjem. Nemci so iznova obstreljevali belgijska mesta Nieuport, Ypres, Blankenberghe in Zeebrugge. Angleško brodovje pa je streljalo na Nemce v Ostendu in pri Nieuportu. Ob Yseri so boji živahni in trdovratni, a ne odločni. Belgijci se drže z obupno hrabrostjo. Baje se Francozi in Angleži pripravljajo za novo ofenzivo tekom marca, ker so se dosedanjega nepremičnega bojevanja naveličali. Meseca marca namerava tripelentanta baje začeti z ofenzivo na vseh bojiščih; poprej pa mislijo Angleži dobiti še vsaj 300.000 novih vojakov iz kolonij in iz Anglije. — Na jugu je najnovejša novica, da so Albanci prekoračili srbsko mejo v vsej dolžini Albanije. Srbi so se Albancem umaknili. Zasedli so Albanci Zapod, Topoljevo, Glavošnico, Vrbič, Djure in Vranišče ter Krstac in Hajč. Pri Pri-zrenu so jih Srbi ustavili. Tako imata zdaj Avstro-Ogrska in Nemčija za Turčijo še novega zaveznika in pomočnika, Albanijo. Bati se je le, da se zdaj vplete v boj še Grčija in da napade Albance. Tudi med Japonsko in Kitajsko je nastala vojna napetost. Japonska se iznova oborožuje in pošilja na kitajsko bojišče svoje brodovje. Vse kaže, da se vojni požar razširi še huje in da nastopi na krvavo pozorišče še kaka nova država z orožjem. Amerika tudi grozi na vse strani.

Listnica uredništva.

M. A., Zagreb. „In večni mir ...“ Ni slabo, a preveč solzavo, presentimentalno in jezikovno zelo nedostatno. Sedanja doba zahteva poguma in sile, krepke nade in železne volje. Solzavost odklanjamo! Pozdrav.

Odhod 47. pešpolka 23. okt. 1914 na bojno polje. Na levi Josip Gajšek iz Poljčan, mesarski pomočnik iz Sl. Gradca, na desni Alojz Novak iz Radgone; oba sta bila ranjena na bojišču.

Listnica upravnništva.

Koledar „Tedenskih Slik“ smo priložili vsem naročnikom že ob 4. številki, ki je izšla dne 26. januarja t. l. Prihajajo nam pa reklamacije in pritožbe, iz katerih je razvidno, da mnogi naročniki koledarja niso dobili. — Ker smo mi vsem naročnikom poslali koledar in ga pošljemo tudi še vsakemu novemu naročniku, se nam čudno zdi, kam izginjajo koledarji. — Sicer je lepo, da vlada tako splošno zanimanje za naš koledar, prav pa ni, da si ga pridržujejo ljudje, ki nimajo pravice v to. — Če kdo ni dobil koledarja, naj povpraša najprej pri svojem domačem poštne uradu ter nam naj naznani, da se bomo pritožili na višje mesto.

Knjiga „Mrtvi kapitali“ je pošla in je ne moremo nikomur več poslati. Kdor vplača polletno naročnino, dobi kot nagrado eno sledečih knjig: A. Pesek: „Slepa ljubezen“; Deželich: „V službi kalifa“; R. Murnik: „Lovske bajke“; M. Pugelj: „Mimo ciljev“; F. Golar: „Kmečke povesti“. Druhih knjig ne moremo poslati, ker so pošle.

Novim naročnikom lahko pošljemo še vse letos že izšle številke in tudi koledar. Agitirajte za list „Tedenske Slike“ in pridobivajte novih naročnikov!

† Rezervni poročnik Franc Kuhar, učitelj v Pirničah, je padel — zadet v srce — na južnem bojišču.

Lep roman je tudi v vojnem času dobrodošel vsem ljubiteljem plemenitega duševnega užitka. Nadejati se je torej, da posežejo naši čitatelji z veseljem in hvaležnostjo po svetovnoslavni „Madame Bovary“, večnolepi povesti francoskega mojstra Flauberta, ki izide te dni v založbi „Omladine“. Slovenska izdaja tega romana je v naši književnosti dogodek epohalnega pomena in mora vzradostiti vsakogar tem bolj, ker ni izšla, če se prav spominjamo, od začetka vojne nobena pripovedna knjiga. „Gospa Bovaryjeva“ bo naslajala vse čitatelje, ker družji v sebi vse predpogoje: Bogato in zanimivo snov, nedosežno mojstrstvo pripovedovanja in blestečo lepoto jezika. Prav toplo torej priporočamo tozadevno prilogo današnje številke v pregled in uporabo.

Premalenkostna se ne sme zdeti preudar-nemu človeku nobena stvar; kajti včasih so ravno na prvi pogled neznatne stvari velikega pomena — v tem ali drugem oziru. Kavna primes je na prvi pogled neznatna in nevažna reč, vendar je od nje odvisna dobrota kave v prav veliki meri. Našim gospodinjam je že davno znano, da napravi najboljšo kavo Kolinska kavna primes, ki je obenem tudi pristno domače blago. Zato jo vsem toplo priporočamo.

List „Tedenske Slike“ je najbolj zanimiv slovenski ilustrovani tednik. Razširjajte ga in pridobivajte mu novih naročnikov!

Sultanov poletni dvorec, palača ob Marmarskem morju.

Gospodinjstvo.

Moka. Kjerkoli se zdaj srečavajo ljudje, izprašujejo drug drugega, ima li dovolj moke. Nekateri si misli prihuljeno: „Imam moke vsaj do jeseni,“ a odgovarja: „No, da, par vrečic sem si je nakupil; a bože, bože, predraga je, da bi si je mogel nakupiti dovolj!“ Drugi majejo glavo. Niso verjeli, da bi mogla nastati zadrega z moko, preveč so zapupali in preskrbeli se niso z ničimer. Tretji imajo denarja jedva za vsakdansko potrebo, zato zro obupani v bodočnost, zaupajoči v pomoč države in občine, da jih že rešita skrajne sile. Četrtni pa šele zdaj begajo okoli mokařev in prodajalnic ter nakupujejo različne vrste moke, ne da bi se dosti brigali, kakšna je. Mnogo denarja gre dandanes v izgubo, ker se ljudje niso pravočasno založili s potrebno količino moke, ko še ni bila predraga, in ker poklicani faktorji niso pravočasno poskrbeli za zadostne in dobre zaloge.

Gotovo je, da ima Avstrija moke dosti premalo, da bi mogla z lastnim žitnim pridelkom izhajati do nove žetve. To smo vedeli vsi že ob začetku vojne. Toda zdaj šele, ko so trgovci z moko skoraj pri kraju, so se začela energična pogajanja z Ogrsko, ki pa ima baje sama zase jedva dovolj žita in moke ter se zato brani, da bi oddajala moko iz svojih zalog. Zdaj so začeli zapisovati, koliko moke je v obeh državnih polovicah. Nato sledi baje zaprtija mej za moko in žito in nato se uvedejo rekvizicije, da se pokrije potreba občin. Baje je že zdaj gotovo, da je v obeh državnih polovicah skupaj moke dovolj, a le če se bo varčevalo ž njo. Zato se sme peči zdaj le črn kruh, ki mu bo sledil koruzni in morda celo ovšeni kruh. Samo da ga bo sploh kaj! Kako se bo vršila razprodaja po državnih mokařijah, danes še ne ve nihče. Začeti se bo moralo kmalu, ker sila narašča.

Zdaj imata torej besedo centralni vladi. —

Bojazljivi ali — morda še pravilneje povedano — previdni ljudje pa so mislili na samopomoč pravočasno ter so se založili celo preveč. Nekatere družine imajo po 6—8 velikih vreč moke, ki bi jim zadoščala za eno ali celo dve leti. A vendar še ne izrabljajo svoje zaloge, nego pošiljajo dekle v prodajalne po moko, da bi „izhajali“. In še jeze se, če zvedo, da visi na tej ali oni mokarni napis „Moka razprodana“. Videti je, da ima strah prevelike oči, in končno res ne bo preostajalo oblastim nič drugega, nego rekvizirati moko po hišah za one, ki so ostali na cedilu.

(Dalje prihodnjič.)

POZOR!

NOVA „SILVA“

Slatina močno mozira in ostane čista in dobra!

Zahtevajte jo povsod! 417

Tehnikum Mittweida.

Ravnatelj: Prof. A. Holzt. Kraljevina Saška.
Višji tehniški zavod za električno- in strojnotehniko.
Posebni oddelki za inženirje, tehnike in delovodje.
Električni in strojni laboratoriji. Učna tovarna — delavnica. Najstarejši in najbolj obiskovani zavod. —
Program itd. brezplačno pošlje tajništvo.

A. & E. Skaberné,
Ljubljana, Mestni trg 10
Special. trgovina za pletenine in trikotažo.

Velika zaloga različnega
perila za vojake
iz čiste volne in velblodje dlake in sicer: snežne kučme, sviterji, telovniki, triko-jopice in srajce, spodnje hlače, nogavice, sliperji, dokolenice, rokavice, različni ščitniki za vrat, prsa, kolena itd. Odeje iz velblodje dlake. Spalne vreče. Tetra perilo.

Ni za uničiti

H. SUTTNER
LJUBLJANA
ŠT. 5.

Največja razpošiljalna tvrdka ur, zlatnine in srebrnine na vse kraje sveta. Zahtevajte moj najnovejši cenik, katerega dobite zastonj in poštne prosto.

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici. Varstvena znamka „IKO“.

Glavno zastopstvo tovarne ur „Zenith“.

kolesje Suttnerjevih ur, ker je samo iz najboljšega materiala najskrbnejše sestavljeno. — Dobra Suttnerjeva ura preživi pri navadni rabi tri na videzno cenejše bazarske ure. Št. 410. Nikel ank. ran. Rosk. ura . K 410 „500. Jednaka s sekundnim kazalcem „5:50

Važno poročilo. Ker je za časa vojne malo denarja in mnogim ni mogoče kupiti najpotrebnejšega blaga, za obleke in perilo, za sebe ali otroke, se je odločil trgovec **I. N. Šoštarčič, Maribor, Gospodska ulica št. 5,**

da bode kljub temu, da se je v tovarnah vse podražilo, prodajal vse ceneje kakor popreje. Platno druk in porhat po 36, 40, 50 in 56 vin. Volneno blago za obleko po K 1.—, 1'20, 1'50. Ker se veliko razproda, je dobiti tudi velika množina lepih ostankov ki se veliko pod ceno prodajajo. Ceniki in vzorci se dobijo poštne prosto. Za neugajajoče se vrne denar. 455

Mazilo za lase

varstv. znamka Netopir
napravi g. Ana Križaj v Spodnji
Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi
se v Kolodvorski ul. 200 ali pa
v trafiki pri cerkvi. V 3 tednih
zrastejo najlepši lasje. Stekl. po
2 in 3 K. Pošilja se tudi po pošti.
Izorno sredstvo za rast las.

Za gotovost se lamči.
Zadostuje steklenica.
Sprječevala na razpolago.

PRIPOROČA SE
UMETNA KNJIGOVEZNICA
IVAN JAKOPIČ,
LJUBLJANA.

Naročite „Tedenske Slike“!

»SLAVIJA«

VZAJEMNO ZAVAROV. BANKA V PRAGI.

451 REZERVNI FONDI K 65.000.000.—.

Izplačane dohodnine in kapitalije K 129.965.804'25.
Dividend se je doslej izplačalo nad K 3.000.000.—.

Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države
z vsežkozi slov. narodno upravo.

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraz-
novrstnejših kombinacijah, pod tako ugodnimi pogoji,
kakor nobena druga zavarovalnica. Zlasti je ugodno
zavarovanje na doživetja in smrt z manjšajočimi se
vplačili.

Zavaruje poslopja in premičnine proti požarnim ško-
dam po najnižjih cenah. Škode cenjuje takoj in naj-
kulantneje. — Uživa najboljši sloves, koder posluje.

ZAVARUJE TUDI PROTI VLOMU.

Vsa pojasnila daje: „Generalni zastop vzajemne
zavarovalne banke Slavije v Ljubljani“.

Cešplje suhe od 5 kg naprej
razpošilja **A. OSET,**
Guštanj. (Koroško.)

MORANA

je najbolje darilo trpečemu vojaku.
Reši ga in brani nadležne golazni:
uši, stenic in vsakega mrčesa. Izvrstno
sredstvo je tudi proti ozeblini, hrastam
in vsaki kožni bolezni. — Naroča se:

M. Skrinjar, Trst

Via Castaldi 4. I.

Cena: Liter 4 K. 1/2 l 2 K. 1/4 l 1 K.

Da olajšamo odpošiljatev in troške
pošljem naravnost na dotični stan vo-
jaka. Pošlje naj se denar in natančen
naslov dotičnega.

Morana je popolnoma prosta vsake
razjedajoče kisline, torej neškodljivo
človeškemu zdravju, tkanini i. t. d.

Za vojake!

**Toplo perilo, pletene telovnike, rokavice ter nepre-
močljive spalne vreče in druge vojaške potrebščine.**

Za gospode!

**Klobuke, perilo, kravate i. t. d.
Zadnje novosti pravkar došle.**

**Modna in športna trgovina
za gospode in dečke**

J. KETTE

LJUBLJANA, Fran Josipa c. 3

Med

garantiran čisti narav-
ni čebelni med 5 kg
škatlja 9 K, 3 kg škat-
lja 5'40 K pošilja 468

M. Ambrožič, Mojstrana, Gorenjsko.

KMETSKA POSOJILNICA

R. Z. Z. N. Z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog: dvajset milijonov. [Popolnoma varno]

4³/₄ 0/0

LJUBLJANSKE OKOLICE

V LJUBLJANI,

brez vsakršnega odbitka

naložen denar.

Rezervni zaklad: nad pol milijona.

Jabolčnik

vsako množino po 20 do 24 v liter razpošilja **A. OSET,** Guštajn, železniška post. Spodnji Dravograd, Koroško.

Razširjajte list „Tedenske Slike“, ter pridobivajte novih naročnikov.

Skrbite našim vrlim vojakom za toplo obleko!

Volnene in pavaljate obujke (Socken), golenice (Stutzen), dolge nogavice, snežne
havbe, zapestnice (Šticke), bele jopice (takozvane gorenjske jopice), hlače, rokavice;

vse to je dobiti po režijskih cenah v

I. kranjski mehanično avtomatični tovarni pletenin in tkanin.

DRAGOTIN HRIBAR
Ljubljana, Zaloska c. 14.

Naročnina za Avstro-Ogrsko: 1/4 leta K 2'50, 1/2 leta K 5.— celo leto K 10.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 3'50, 1/2 leta K 7.— celo leto K 14.—; za ostalo
inozemstvo, celo leto fr. 16'80. Za Ameriko letno 3'25 dolarjev. Naročnina za dijake in vojake celoletno 8 kron. Posamezne števil. 22 vin.
Uredništvo in upravnništvo: Franciščanska ulica št. 10, I. nadstropje.